

# En jubileumskavalkad



Skriven och sammanställd av Bengt Carlsson

## Förord

Upplandsidrotten är gammal – med anor från 1700-talet då Upsala Simsällskap bildades. Världens äldsta idrottsförening. Föreningar som Östhammars Segelsällskap, IFK Uppsala och IF Thor kom på 1800-talet. Sedan kommer den riktigt stora ”explosionen”, Olympiåret 1912 med många nya föreningar och idrotten började bli stor.

Nu är vi i nuet och 2000-talet och Upplands Idrottshistoriska Förening 30-årsjubilerar. Vi vill berätta om när föreningens bildades 1986. 30 år är i och för sig inte någon aktningsvärd ålder men ändå...

Vi vill i korthet med en Jubileumskavalkad berätta om dessa 30 år. När vi i Uppländska Idrottsminnen skriver blir det mycket nostalgi, det som hänt för länge sedan.

Denna enkla jubileumsskrift skall i korthet berätta om något som är värt att minnas och bevaras. Hoppas vi! Det finns mycket men utrymmet är begränsat.

Tyvärr saknas lite fakta om Upplands Idrottshistoriska Förening. Fakta som kommit på glid av någon anledning. Vi tänker då främst på vilka som suttit i föreningsstyrelsen under de första 30 åren. Vi har sökt men vet inte om vi kommit riktigt fram.

Vi tillönskar alla föreningens medlemmar en som vi hoppas trevlig läsning. Lycka till!

Upplands Idrottshistoriska Förening

Styrelsen

## INNEHÅLL

Sid 2	Förord.		
Sid 3-10	Jubileumskavalkad.		
Sid 11	Upplänningar samlas.	Sid 21-22	Historien om vindflöjeln.
Sid 12	Milstolpar genom åren.	Sid 23	Hon trotsade damförbud.
Sid 13-14	Krönika om de 10 första åren	Sid 24	”Pärken” Bodin berättar.
Sid 15	OS-guld med Tobo.	Sid 25	Rickard och Finnjollen.
Sid 16	Hallmans fyra VM-guld.	Sid 26	”Sicke” - bandykungen.
Sid 17	Järlåsa-Herbert vann SM.	Sid 27-28	Tedde Jensen var stor.
Sid 18	Damfotbollen svepte in.	Sid 28	Birger om NU-skidan.
Sid 19	Långlöpning med krav.	Sid 29	1948 – vilket OS-år.
Sid 20-21	Cykelsporten var stor.	Sid 30	Inte bara segrar med IFK
		Sid 31	Inga Löwdin först ut...
		Sid 32	UIHF:s styrelse.

## En jubileumskavalkad sveper fram över Uppland...

Upplands Idrottshistoriska Förening presenterar i korthet en idrottslig kavalkad genom åren. Klart vi börjar på 1700-talet, för 220 år sedan bildades världens första idrottsförening i Uppsala, 1796 och Upsala Simsällskap. På 1800-talets slut bildades Östhammars SS, IF Kamraterna Uppsala och IF Thor. När det gäller 1900-talet tar vi ett decennium i taget. Det börjar bli trångt efter det att idrottsrörelsen fått vind i seglen i och med olympiaden i Stockholm 1912.

**1700-talet:** Att idrottens vagga stod i Uppsala vet vi, för i slutet av 1700-talet då kung Gustav IV Adolf regerade bildades Upsala Simsällskap av Jöns Svanberg 1796.

Men långt tidigare var idrotten i Uppsala dokumenterad. Det bedrevs gymnastikövningar och en del fäktutbildning i universitetets regi. Den akademiske fäktläraren Gustaf von Heidenstam nämns i gamla texter. Per Henrik Ling, gymnastikens fader, (1776- 1839) nämns med respekt. Lokalfrågan löstes genom upplåtelse av kupolen på Gustavianum, som inreddes till gymnastiksal.

Uppsala blev genom US en plantskola för blivande simlärare. Två simhoppare från mitten av 1800-talet fick evig berömmelse inom simsporten. Den ene var Lars Fredrik Isander, den andre Anders Fredrik Mollberg. (Isanderska hoppet respektive Mollbergiska hoppet, eller bara Mollbergare).

US arrangerade dock inte de första kappsimningarna, det gjorde Stockholm 1882.

**1800-talet:** Från seklets mitt bildades flera uppländska skytteföreningar då skyttet var populärt. Tidigt, 1875, bildades en segelklubb i Östhammar. Det fanns flera bollspel som 1899 gick över till något man idag kallar fotboll. Fotboll och bandy blev stora sporter i Uppsala. IFK Uppsala bildades 1895. IF Thor, en förening med andra sporter, som bl a cykel och allmän idrott bildades två år senare, 1897.

IFK Uppsala var under många år ledande förening i landet när det gällde bandy och fotboll. Flera IFK-are representerade Sverige i internationella matcher. Bland annat deltog Hasse Lindman och Sune Almkvist som reserver vid OS i London 1908. Och 1911 togs hela IFK-laget ut som Sveriges landslag mot Finland (seger 5-2). Hilding Kjellman, ung student som sedan blev landshövding i Uppsala län berättade när han vintern 1901 spelade bandy på Fyrisån.

**1900-talet:** I början av seklet började idrotten få fäste i de större städerna i landet och Uppsala och Enköping var inget undantag. I Uppsala bildades Uppsala IF, distriktets största flersektionsförening, 1905 och Uppsala cykelklubb 1906. IK Sirius bildades 1907 och IF Vesta 1911. För att nämna några föreningar som var tidigt ute när det gällde idrott i "lärdomsstaden".

Tidigt ute var också Enköping med flersektionsföreningen EAI som bildades 1900 blankt.

I Norduppland var det bruken som kom igång först, som Söderfors Golf som bildades 1904 och köpingens stolhet, Tierps IF med anor från 1907, d v s jämnårig med Sirius. Bruken Tobo och Strömsberg var också med i idrottens begynnelse. Tobo IF bildades 1907 och Strömsberg IF 1912. IK Rex, Vendelbygdens stolhet med anrika Ottarborg, bildades 1909 och Ullfors IK, en annan "bruksare" bildades 1908.

I Roslagen var Norrtälje IF (1907) och Rimbo IF (1911) första paren ut.



*Fyrisån var platsen för vattenpolo in på 1960-talet. Mellan Haglunds bro och Edda-spången.*



*Redan 1910-talet var cykeltävlingar vanliga i Uppsala.*

**1910-talet:** Olympiaden i Stockholm 1912 gav det egentliga genombrottet för idrotten i Uppland liksom landet i övrigt. 1912 bildades också Upplands Idrottsförbund med Sixtus Jansson som initiativtagare. Vid första sammanträdet fick IK Sirius i uppdrag att arrangera de första DM-tävlingarna. Snabba ryck och fyra dagar efter beslutet genomfördes tävlingarna. Redan under år ett fick Uppland sin förste svenske mästaren: Studenternas IF:s Gösta Holmér, fader till den i nutid mer kände Hasse Holmér (Palmeutredaren och ordförande i Svenska Friidrottsförbundet.

"Jösse" vann mästerskapet i femkamp. Sedan vann ju IFK Uppsala bandyguldet 1912, tala om flygande start för den uppländska idrotten.

Thor arrangerade DM i allmän idrott på Grindstugans IP med 63 startande från föreningar som Thor, Sirius, EAI, Strömsberg, Söderfors, Norrtälje och UIF. Och i cykel var Ragnar "Ragge" Malm, Thor, och Harry Stenquist, UCK, stora namn redan då.

**1920-talet:** Sommar-OS i belgiska Antwerpen 1920 med många duktiga upplänningar som medeldistanslöparen Edvin Wide, Enköpings AI:s stora hopp. Andra upplänningar var "Ettan" Johansson, Nisse Jansson och Gustaf Kinn, Thor samt Gösta Holmér och Bertil Ohlsson, Studenternas IF. Ohlsson tog OS-brons i tiokamp med Holmér placeringen efter.

Harry Stenquist tog guld i landsvägsloppet 175 kilometer på cykel. Stenquists OS-guld är för övrigt Upplands enda OS-guld genom åren.

Notabelt i övrigt 1920 att Uppland förlorade stort i landskapsmatchen i friidrott mot Gästrikland (24-48). Det visade sig sedan att matchen mot Gästrikland var världens äldsta fight i sitt slag.

I Paris-OS 1924 trampade upplänningarna Ragnar Malm, Gunnar Sköld, och Erik "Orsa" Bohlin hem landsvägsloppets OS-bronset i lag

I OS 1920 var det ishockeypremiär med bl a legendariska uppsalaspelarna Einar Lindqvist, Seth Howander och Sven Säfwenbergs i det svenska landslaget.



*Cykeleliten från Uppsala. Fr v Sigge Lundberg, Ragnar Malm, Gunnar Sköld och Harry Stenquist.*



*Edvin Wides många OS-medaljer gav honom Svd-bragdmedalj. 1926.*

Mycket framgångsrik i Paris-OS var Edvin Wide, som då lämnat EAI och tävlade för IF Linnea. Han tog OS-silver på 10 000 m efter V Ritola, Finland, och brons på 5 000 m. Gustaf Kinn blev åtta i maraton.

I Amsterdam-OS 1928 var Wide framgångsrik igen med två OS-brons på 5 000 m och 10 000 m. Och i landsvägsloppet på cykel tog Gösta "skollärarn" Carlsson, som tävlade för Fyrishov, bronsmedalj. Trion Erik Jansson Georg Johnsson och Gösta Carlsson erövrade lagbronset.

På SM gjorde uppsalacyklisterna rent hus. Nästan. Svenska cykelmästare blev bl a Harry Stenqvist, CK Uni 1920, 1921, 1922 Artur Bjurberg, Thor 1921, Folke Nilsson, SK Fyrishof 1928, 1929, Erik "Orsa" Bohlin, UCK 1924, Gösta Carlsson, Thor, 1926, 1927, 1928.

**1930-talet:** På 30-talet tillkom många nya idrottsföreningar i distriktet. Och efter 20 års verksamhet hade Upplands Idrottsförbund 120 anslutna föreningar med tillsammans 7 500 medlemmar. IFK Uppsala, som länge varit den tongivande i bandy, spelade den sista SM-finalen 1934. Och förlust mot Slottsbron, först 1-1 och 0-6 i omspelsmatch. Året innan, 1933 vann Uppsalakamraterna det sista SM-guldet av elva, efter 11-1 mot IF Göta. Sedan var epoken över.

På 30-talet började Anton Karlsson, från Vittinge, slå svenska rekord i diskus och kula. "Vittinge", som tävlade för IF Thor kastade redan 1934 49,82 meter i sin bästa gren, diskus.

Erik Larsson, UIF:s hinderspecialist (3 000 m) var med i den oförglömliga fridrottslandskampen mot Tyskland 1934, då Sverige avgjorde den jämna kampen i den avslutande stafetten 4 x 400 meter. En klassisk svensk seger.

Evert Östvall, Upsala IF passade på att gå under den dåvarande drömgränsen, fyra minuter på 1 500 m. UIF-aren klockades för tiden 3.59,6.

En ny uppländsk idrott på gång var skridskoåkningen. 1937 tog Einar "Brallan" Jansson, IF Thor tre tunga SM-tecken.

Och Uppsala Studenters IF gick till allsvenskan i handboll. Barnläkaren Olle Bexell, ingift ägarskap i August Johanssons sko & läderaffär på Vaksalagatan, var suveränen i 10-kamp. Bexell, IF Thor, blev europamästare i tiokamp 1938.



*Olle Bexell, Europamästare i tiokamp 1938.*

Vintersporter som skidbudkavle var stor i Uppsala. Upsala IF stod för en fin serie som gav tre raka segrar i SM-kavlen genom att i Hälsingland vinna första guldet 1938 genom Bertil Andersson, Karl Edin, Sivert Larsson, Bertil Schedin, Gösta Hammarin och Gösta Jansson. Det andra SM-guldet i Västmanland 1939: Erik Andersson, Ernst Edman, Gösta Grandin, Olle Swahn, Lars-Erik Swahn och Lennart Lundqvist. Det tredje raka SM-guldet i Smedjebacken 1940: Bertil Andersson, Gösta Grandin, Olle Swahn, Lars-Erik Swahn och Lennart Lundqvist. En helt oslagbart SM-facit för 75 år sedan.

**1940-talet:** På 20-talet intogs boxning på Upsala IF:s program. Men först på 1940-talet blev sporten medlem i Upplands Idrottsförbund då Svenska Boxningsförbundet gick in i RF. Två föreningar, UIF och Enköpings BK hade boxning på programmet. Annars gick idrotten mycket på tomgång fram till 1945. Det var inte bara kalla snörika vintrar utan framför allt världskrig. Trots svåra tider var Harry "Spurt-Harry" Jansson och Harald "Halle" Janemar, skridskoåkare på vintern och cyklist på sommaren, mycket framgångsrika. I vinter-OS 1948 var hela den svenska skridskotruppern thorare, så när som på Åke Seyffarth (OS-guld på 10 000) meter och Göte Hedlund.

Janemar, UCK, var som bäst 1944, med seger i anrika Slottsrundan och SM på femmilen. "Spurt-Harry" Jansson, Fyrishov, blev också svensk mästare (1945 på 150 km).

I friidrott inledde UIF en upprustning med Bertil Albertsson som den lysande stjärnan. "Albert" blev OS-trea på 10 000 m i London 1948 och femma på 5 000 m.



*Halle Janemar vann Slottsrundan.*

**1950-talet:** De idrottsliga framgångarna var inte så påtagliga på 50-talet. I Helsingfors-OS 1952 med Bertil Albertsson som det stora hoppet, blev det bara en 9:e plats som bäst på 5 000 m och 12:a på 10 000 m. Bertil "Långhundra" Karlsson, då tävlande för IF Linnea, blev 13:e man på 10 000 m och utslagen på 5 000.

Bertil Albertsson, som vann åtta SM-titlar på distanserna 5 000 m och 10 000 m var förste svensk som klarade drömmilen, d v s under 30 minuter. På Studenternas.

På skidor vann IF Thor stafett-SM 1952 med trion Inga Löwdin, Eivor Alm och Emy Gauffin.

Den första historiska Tiomilasegern i orientering vann OK Fyris-malm 1950 med mål i Läbyvad, Sex år senare, 1956, kopierade IF Thor OK Fyris-malm och vann Tiomila efter spurdramatik i Knivstaskogarna.

Vintern 1955 vann Upsala IF, med kvartetten Olof Nylander, Gunnar Jansson, Inge Jansson och Bertil Söderlund SM-titeln i skidbudkavle och bravaden kopierades av IF Thor som gjorde detsamma i orientering, genom Tore Jonsson, Åke Falkenström och Karl-Olov Pettersson..

Och i Skärplinge slog Karlholmsbon Lars Karlbohm igenom som trestegshoppare av hög klass. Studenternas IF:s duktige tiokampare, Göran Grängsjö blev svensk mästare.

**1960-talet:** Året 1960 vann Emy Gauffin, IF Thor sitt första individuella SM-tecken i orientering efter flera år av framgångsrika placeringar. Och i Fyrisbadet arrangerade US för andra året i rad lång-SM.

I sommar-OS i Rom representerades Uppland av Inger Thorngren (simning) och Owe Adamsson (cykel).

Hösten 1961 genomfördes landskampsmatchen i friidrott mot Gästrikland för 44:e gången. Vintern 1962, på Studenternas "Mänskensrink" spelades Almtuna IS upp sig i högsta serien i ishockey för att säsongen efter möta storheter som Brynäs, Djurgården, Leksand och Västra Frölunda. Publikrekordet

7 524 mot Västra Frölunda, 1963, står sig fortfarande. På 60-talet kom en man vid namn Ove Andersson från Dannemora in på banan. Snabbt fick han smeknamnet "Påven" och blev därmed en världskändis i rally.

I orientering blev det Tierps IF:s tur att vinna Tiomila 1966.

Nästa höjdare, hösten 1968, stod Sirius för som kvalade upp i allsvenskan och högsta serien i fotboll. Publikrekord igen och 12 500 mot Landskrona på Studenternas står sig också. Under samma år blev Sirius svenska mästare i bandy, för tredje gången på kort tid. "Sirius" finalslog Örebro med 4-1, på Söderstadion.



*Ulf Wahlquist segermål i kvalet mot Landskrona på Studenternas.*

**1970-talet:** Riksidrottsförbundet startade med riksomfattande 70-iaden. Århundradet största ungdomssatsning.

Efter en cupturnering i damfotboll i tidningen UNT:s regi startade Upplandsfotbollen egna serier. Med Nordia, Bälinge, Film, Gamla Uppsala (två lag) och Gimo i en grupp och Väster (två lag), Rimbo, Servia, Thor och Ullfors i en annan. Väster finalslog Thor på Studenternas inför 500 besökare. Två år senare var antalet damlag 36 och Bälinge vann sitt första DM. Det organiserades en elitserie inom damfotbollen med Bälinge IF som ledande förening.

1973 firades Sirius återkomst i fotbollsallsvenskan. Den blev tvåårig. Med bl a Hans-Uno Persson, Per Hansson och Peter Ahlund, egna produkter som de var. Men där fanns också lirare som Roland Grip, Hans Selander och Björn "Lill-Garvis" Carlsson, för att nämna några av



*Världsmästaren Björn Waldegård med kartläsaren Hans Thorzelius, till vänster.*



*Rune "Skepparn" Jansson Mr 70:-iaden på Slottets borggård inför Upplands Idrottsförbunds 70 år.*

I rallysporten tog Björn Waldegård hem de stora rubrikerna i dagsbladen. På 70-talet blev Waldegård, vår första rallyvärldsmästare.

**1980-talet:** Nu är vi inne på 80-talet och mer nutid. Kanske inte så mycket idrottshistoria.

I varje fall var det OS i Moskva 1980. Med bl a upplänningen Per-Alvar Magnusson (simning). Andra duktiga simmare under 80-talet var Anders Bellbring, Bengt Jönsson, Richard Milton (två OS) Lars-Ove Jansson och bröderna Jan och Anders Stensson.

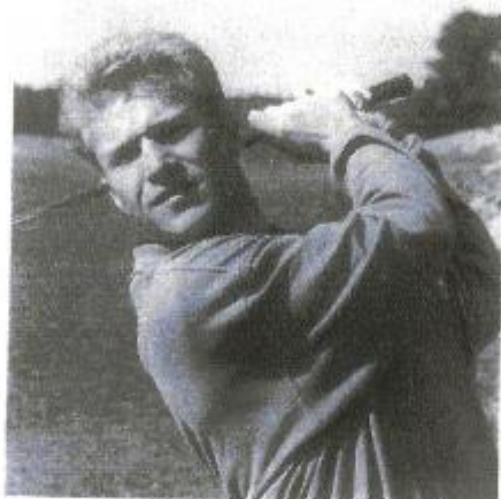
1983 kvalade Bälinge till division I-fotbollen genom att slå ut mer meriterade Djurgården på anrika OS-borgen. Det blev två år i högsta serien för Bälinge IF.

Med pompa och ståt invigdes ishallen i Gimo i julhelgen 1985 för att sedan rasa ihop 30 år senare (snöras) . . .

**1990-talet:** Studenternas Idrottsplats, som invigdes vid sekelskiftet, 90-årsjubilerade. Stor klang och jubilmöreställning då första SM-finalen i bandy spelades på den anrika arenan 1991 med Vetlanda och Västerås SK som finallag. Inför 15 885 åskådare och 4-2 till "små-länningarna".

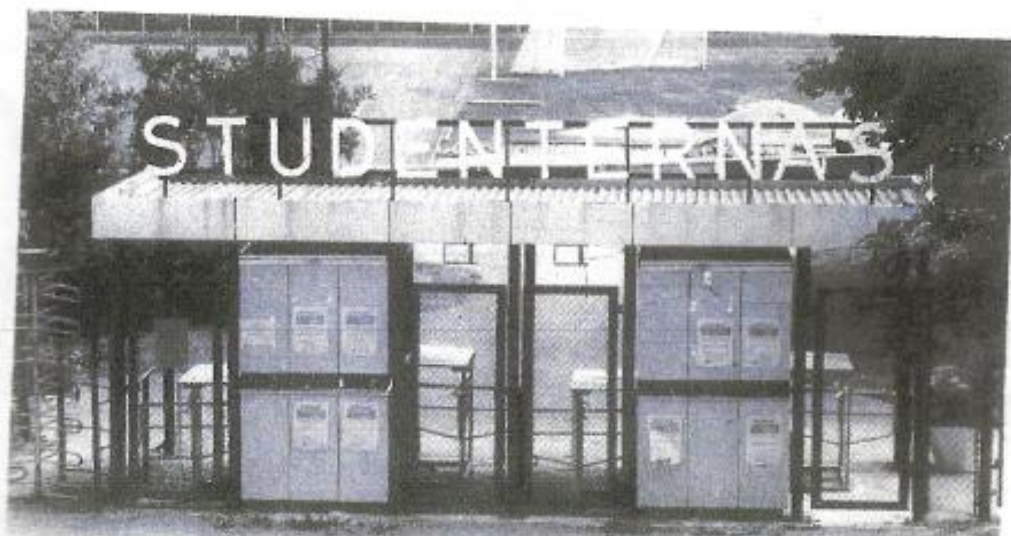
I friidrott fick Rånäs 4 H:s Maria Akra sitt stora genombrott. Och i orientering var Thor Gunilla Svärd ett stort namn.

I damfotbollen gick Bälinge IF som tåget. Serietrea i högsta divisionen och man började vädra SM-guld i framtiden. BIF-ledaren Inga-Britt Lindberg fick titeln: årets fotbollsledare. Och målvakten Ulrika Karlsson fick diamantbollen, det finaste en tjejfotbollsspelare kan få. Allt hände på Cirkus i Stockholm och vå stort det vå.



*Golfaren Per-Ulrik Johansson från Uppsala fanns med i Europas segrande RyderCuplag 1996.*

Och hemma i stugorna satt folk och spelade Bingo-Lotto med Leif "Loket" Olsson. Tiderna har förändrats på 100 år. Eller...



*Anrika Studenternas 90-årsjubilerade*

## Upplänningarna samlas kring idrotten

Idrotten, Sveriges största och mest levande folkrörelse, innehåller allt: gemenskap, spänning, skratt, tårar och underhållning. I mer modern tid har underhållningsvärdet mycket stor betydelse.

Föreningslivet i Sverige är speciellt: ingen annan del av världen har så många föreningar per medborgare och Uppland är inget undantag. Och idrotten i Uppland var först på banan då årtalet 1796 finns på pränt. Då bildades Upsala Simsällskap, som är äldst tills någon kan bevisa något annat. Det är ett stycke idrottshistoria daterad för 220 år sedan. Sedan dröjde det nästan 100 år till nästa uppländska idrottsförening bildades.

Den svenska idrottsrörelsen fick fart då Viktor Balck fick hjulen att börja snurra i slutet av 1800-talet. När samme man fick olympiaden till Stockholm 1912 då hördes startskottet långt. Som till Uppland.

Olympiaåret 1912 bildades Upplands Idrottsförbund. På hotell Hörnan, där Bangårdsgatan startar vid Fyrisån. Söndagen 17 mars är det historiska datumet. Då Sixtus Jansson, den uppländske idrottseldsjälen, höjde klubban och ett historiskt beslut var fattat. Hotell Hörnan stod klart fem år tidigare och det är historia det också. Sixtus Jansson, Thoraren vars förening bildades 1897, var en mycket känd idrottsprofil och ordförande åren 1912 - 1918.

Med på det första "idrottståget" var



*Sixtus Jansson, känd idrottsprofil i Uppsala, blev den uppländske idrottsfadern genom bildandet av Upplands Idrottsförbund 1912.*

föreningarna Bollklubben 1911, CK Uni, IF Heimdal, IF Kamraterna, IF Thor, IK Sirius, Uplands Infanteriregementes IF, IF Uplands artilleriregemente, Upsala cykelklubb, Uppsala godtemplares IF, Upsala IF, Upsala Studenters IF, Enköpings allmänna IF, Norrtälje IF och Tobo IF. Det var vid starten 22 föreningar anslutna med omkring 1 600 medlemmar. Vilken rivstart för den uppländska idrottsrörelsen. , ,

Men det hade funnits en idrottsorganisation tidigare, ett förbund från 1906. På riksidrottsmötet 1906 bestämdes att Uppland skulle idrotta under Stockholm. En konstellation som upplänningarna aldrig riktigt gillade. Man stretade emot och ville ha ett eget distriktsidrottsförbund. Motståndare till en sådan lösning fanns enbart hos några större föreningar som bedrev sporterna bandy och fotboll i vårt distrikt. De tyckte att det var bra som det var. Men fick ge sig...

## Milstolpar genom tiderna i Sverige ...

1796 Sverige och världens äldsta idrottsförening, US, bildades.  
1813 På initiativ av Per Henrik Ling startas Kungliga Gymnastiska Centralinstitutet (nu GIH)  
1880 Viktor Balck, den moderna idrottens fader, ser till att gymnastik och allmän idrott (friidrott) får allt fler utövare. Dåtidens sporter.  
1891 Svenska Gymnastikförbundet bildas.  
1895 Svenska Idrottsförbundet bildas.  
1897 Sveriges Centralförening för idrottens främjande bildas.  
1903 Svenska Gymnastik-och Idrottsföreningars Riksförbund bildas.  
1904 De första specialförbunden inrättas inom Riksförbundet (RF) och kronprins Gustaf Adolf väljs till RF-ordförande.  
1912 Olympiska spel i Stockholm.  
1925 Sveriges kvinnliga idrottsförbund bildas.  
1933 Kronprins Gustaf Adolf avgår som RF-ordförande och efterträds av sonen prins Gustaf Adolf (vår kungs far).  
1934 Alla lokala Tipsbolag och då bl a IF Vestas blir förststatligade.  
1939 RF köper Bosön av PUB-ägaren Paul Urbanus Bergström (far till Siriusmecenatorn Owe Bergström).  
1947 RF:s ordförande prins Gustaf Adolf omkommer i en flygolycka på Kastrup och ersätts av den yngre brodern, Prins Bertil.



*Prins Bertil ordförande i RF 1947 och satt kvar i stolen i 44 år.*

1951 Inga Löwdin, framgångsrik uppländsk idrottsledare, väljs in i RF:s överstyrelse som första kvinna.  
1968 RF beslutar att bojkotta apartheidnationer.  
1970 Riksdagen antar den statliga utredningen: Idrott åt alla.  
1978 Den första antidopingskommision tillsätts.  
1982 Riksidrottsgymnasierna inrättas.  
1985 Idéprogrammet "Elitidrott i Sverige" antas.  
1986 SISU (idrottens studieförbund) bildas.  
1991 Prins Bertil avgår som ordförande i RF efter 44 år och efterträds av Arne Ljungqvist.  
1993 RF satsar 40 mnkr på en upprustning av Bosön.  
1994 Sverige går med i EU och Bosmandomen öppnar vägen att byta klubb utan transferavgifter.  
2001 Arne Ljungqvist avgår som RF-ordförande och efterträds av Gunnar Larsson, IFK Göteborgs starke man.  
2005 Gunnar Larsson avgår som ordförande i RF och efterträds av Karin Mattsson Weijber.  
2015 Karin Mattsson Weijber avgår och Björn Eriksson blir RF-ordförande.

## En krönika om de första tio åren...

Den 16 juni 1986 skrevs ett stycke tung uppländsk idrottshistoria. Då bildades Upplands Idrottshistoriska Förening av tio idrottsintresserade upplänningar på Historiska institutionen vid Uppsala universitet.

Det var Ingvar Rørs, då ordförande i Svenska idrottshistoriska föreningen (SVIF), som tagit initiativet och tanken stöddes av Upplands Idrottsförbund.

Till ordförande valdes Inga Löwdin, i sin frånvaro på grund av ett samtidigt uppdrag i Olympic Solidarity. Vice ordförande blev Carl-Göran Andrae, sekreterare Bengt Nirje och kassör Hans-Magnus Gauffin. Övriga stiftare var Lennart Bodin, Gösta Carlsson, Nils Görenfeldt, Lars-Erik Larsson, Lennart Lundell, John Möllerswärd, Ingvar Rørs och Bror Pettersson.

Den första offentliga sammankomsten ägde rum på hösten 1986 hos Upplands Idrottsförbund med Jan Lindroth – professor i idrottshistoria och ordförande i SVIF som talade om "Kyrka och idrott" - en omöjlig kombination. Så följde en mycket givande intervju med "den flygande skolläraren", olympiacyklisten Gösta Carlsson. Det var en bra start på den utåtriktade verksamheten, som därefter fortsatt med två till fyra träffar årligen i form av idrottscaféer.

Här följer en kavalkad av ämnen och medverkande i sammankomster



*Inga Löwdin, första ordförande och grundare av Upplands Idrottshistoriska Förening.*

genom åren, där egna medlemmar har växlat med inbjudna gäster.

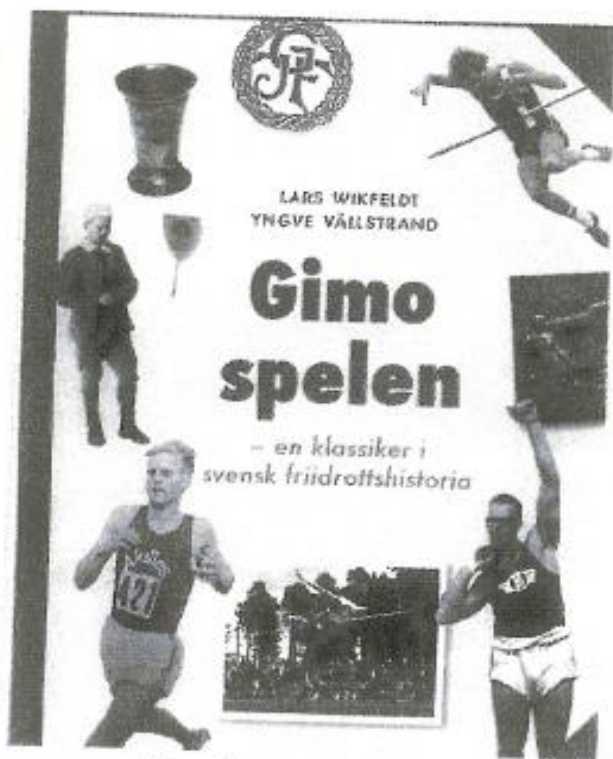
Erik Tobé talade initierat om Upplands Idrottsförbund från sin tid som ordförande på den för idrotten ganska kaotiska 50-talet.

Hans Alsén kåserade om sina "möten med idrotten", dels från sin barndom i Petterslund i Uppsala, dels som ordförande i Svenska Korporationsidrottsförbundet.

Staffan Hasselberg medverkade med ett inspirerat och humoristiskt kåseri om sina "maratonupplevelser", främst simningen över Engelska kanalen 1960, men också om långsimningar och Vasalopp.

Olle Halldén gav "några idrottshistoriska perspektiv på egna upplevelser". Vi fick följa honom med gymnaster till Berlin-OS och med Sofiaflickorna till USA. Inga Löwdin bidrog med ett spännande kåseri om Vålådalen på Gösta Olanders tid, ett idrottscentrum som hon besökte ett 60-tal gånger sedan 40-talet.

En kväll kåserade Thomas Brylla om idrott som motiv i litteraturen,



en annan ägnades under temat Sportfrimärken.

Samarbetet med Folkrörelsearkivet började vid årsmötet 1987 och har sedan fortsatt. Arkivet visade filmer om Gimospelen 1935 och uppländsk idrott 1964.

Med Upplandsmuseet har samarbetet varit givande. Arkivarien Håkan Liby har 1988 och 1995 medverkat med föredrag och demonstrationer av "Idrotten i museets samlingar". 1995 medverkade Karl Örsan från Riksidrottsmuseet i en dialog med Håkan Liby. Samma år ordnade också UIHF tillsammans med Upplands orienteringsförbund, samt Upplands Skogskarlar och Skogsflickor, en välbesökt utställning.

Gästföreläsare vid årsmötet 1989 var sportjournalisten Evert Leijon, under rubriken: Idrottsminnen från Norduppland. Stig Pettersson, mång-

faldig OS-höjdhoppare, underhöll årsmötetsdeltagarna 1991.

Årsmötet 1994 gästades av SVIF-sekreteraren Leif Yttergren, under ämnet "Från skidsport till skogsmulle".

Tre studieresor arrangerades till Norduppland med besök på olika bruksorter. I Tobo kom självklart Evald Elmersjö till sin rätt. Den då 89-årige Elmersjö berättade om Tobo IF:s storhetstid på 40- och 50-talet. Då kom skidornas världsmästare till skidfabriken och skidspåren.

I Österby var förre riksdagsmannen Nils Hjort föreningens värd. Birger Lindell, först adjungerad i styrelsen sedan vice ordförande i UIHF, var den drivande kraften i dessa norduppländska studier.

Så gjorde UIHF en bussresa till Globen och Riksidrottsmuseet. Ett nedslag gjordes i UIHF-medlemmen Lars-Olof "färghandlarn" Lindqvists privata lilla bandymuseum i Boländerna. Där legendaren, målvakten Sven "Sleven" Säfwenbergs historik lever. Bandyns vagga stod i Uppsala med IFK Uppsalas suveräna SM-svit på 20-talet.

Detta är ett axplock av de första historiska åren med Upplands Idrottshistoriska Förening. Det finns mycket mer...

# Tobo-skidan

## Som gav OS-guld

Limex från den stora skidfabriken i lilla Tobo blev snabbt ett världsnamn på skidmarknaden.

Skidkungar som Nils "Mora-Nisse" Karlsson, Sixten Jernberg, Assar Rönnlund har det gemensamma: de åkte på Limexskidor – från Tobo. Skiddrottningen Toini Gustavsson heller inte att förglömmas.

Tobo skidfabrik satsade på såväl tävlings- som turistskidor. Verkmästaren, Rolf Bergström, var en av männen bakom först Toboskidan, senare Limexskidan.

Och bakom allt låg Monarkskoncernen i Varberg. Monark startade skidfabriken, i liten skala 1938. Först köptes Kil skidfabrik i Värmland in och ägaren Rolf Bergström följde med på köpet. Rolf, som egentligen var upplänning hade en gång startat upp Örbyhus skidfabrik.

-Jag tog med mig några duktiga gubbar från Kil och satte igång i Tobo. Vid starten var vi ett 30-tal på Tobofabriken. Då höll vi till i det gamla huset där smältverket stod, minns Bergström i en gammal intervju.

Men verksamheten svällde och på mitten av 50-talet byggdes den nya fabriken då den gamla brunnit ner. Tobo skidfabrik var tidigt ute när det gällde tillverkning av limmade skidor. Därav namnet Limex.



-Och vilket liv det blev om patentet, fortsätter Bergström. Det var mitt under kriget och 1942 som Limex kom in i bilden. Då minskade produktionen på helvedsskidor för att sedan helt utgå. Med utvecklingen kom också skidessen mer och mer. Från början var de nöjda med att få skidor, sedan kom större ersättningskrav. Med Assar Rönnlund kom också tävlingsskidan med luftkanaler. En skida skulle vara lätt men stark.

Under glansperioden fanns herr Rönnlund ofta i "bruket" för att vara med och påverka utvecklingen. Men så kom skrällen i Tobo 1968. Skidfabriken lades ner. Edsbyn köpte upp Tobo och en epok var över.

.. Nu är det historia och det finns bl a Limexskidor på kommunhuset i Tegelsnora och Folkets hus i Tobo.

# Herbert Andersson vann oväntat SM

Herbert Andersson, tävlande för Järlåsa IF, vann mycket oväntat SM i dagorientering 1952 i snöiga Ockelboskogar.

Men inte behövde Herbert Andersson be om ursäkt för att han ställde de mer namnkunniga på plats. Han vann – han var bäst. Men aldrig har en mästare fått så mycket skit efter ett bra utfört jobb.

Segermaginalen tre minuter, talar sitt tydliga språk.

Men det var ju spårnö och de stora kvällstidningsdrakarna Aftonbladet och Expressen gick hårt fram. Rubriker som "Skandal" användes. De sågade Herbert totalt. - Spårnö, javisst, men det var väl lika för alla. Eller...?

Det var svåra förhållanden och tävlingen gick bokstavligen åt Hälsingsland i Gästrikland. Snö och mer snö. Många ville ställa in hela arrangementet.

Expressens löpsedel: Kaos på SM. Förklaringen var att Expressens Gunvald Håkansson, en ökad sportkorre, inte var på bästa SM-humör. Han hade en oplockad gås med tävlingens presschef. Från dagen före. Håkansson kom till ortens enda hotell och bara stegade in. Och mitt rum? Mitt rum, du har inte bokat något! Det här var ett dåligt omen tänkte presschefen. Och det fortsatte: Han fick rätt.

Den buss som var beställd för att köra pressfolket kom inte. Vi ringde men ingen svarade. Vi ringde en



*Herbert Andersson, Järlåsa IF, suverän mästare i orientering 1952.*

annan bussägare som knackade på. Inget svar men dörren olåst. Han knallade in och där låg bussägaren med gumman i kökssoffan. Han hade inte tid med orienterarna den morgonen.

En annan detalj för pressfolket: televerkets gubbe hade kopplats presstelefonen fel, taltratten fungerade bättre som hörlur.

Dagen före tävlingsdagen snöade det 10 cm. Och panik uppstod. Det skulle raggas upp folk som skulle komma och springa kring kontrollerna så att det inte skulle bli stigar i skogen. De ställde upp men bussen som skulle köra dem åkte av vägen i halkan.

1952 hade Orienteringsförbundet problem: ingen ville arrangera SM. Då gick Gästrikland in som räddande ängel. Ett uppdrag man ångrade. De fick lika mycket skit de som Herbert fick ta emot. Tävlingsledaren Helge Rask, som var morfar till mer kände skidåkaren Emil Jönsson, kom riktigt i skottgluggen. Men bra jobbat Herbert och Helge. Ni var bäst! .

## Torsten Hallmans fyra VM-guld kan ingen straffa...

Bill Nilsson, från MK Orion i Hallstavik, mest känd under smeknamnet "Vilde Bill" blev redan på 50-talet ett världsnamn i motocrossens värld. Och 1957 blev han världsmästare. Sveriges förste på motorcykel.

På 60-talet kom nästa motocrosskung från Uppland: Torsten Hallman. Eller "Totte" som de flesta säger. Året var 1962 och motocrossöveränen Torsten Hallmans stora genombrott. "Totte", som varit hans namn sedan födseln i Tensta 17 oktober 1939, vann det mesta som var värt att vinna på 60-talet. Han befann sig för övrigt i ett fint sällskap med Lennart Dahlén Bengt Söderström, Björn Waldegård, Ove "Påven" Andersson och Åke "Bryggam" Andersson. Ja, listan kan göras lång i motortokiga Uppland.

Bland alla stora kan ändå igen matcha Torsten Hallman. Hans fyra VM-guld väger blytungt. Det var under åren 1962, 1963, 1966 och 1967 som Hallman var världsbäst.

Vi citerar Brunnhages motocross-expert Axel Wiman: För första gången på tre år blev Sverige utan individuell världsmästare. Torsten Hallman stred tappert i 250 - klassen med sin onda rygg och matchade blivande världsmästaren belgaren Joel Robert ända in på mållinjen.



*Torsten Hallman, fyrfaldig världsmästare i motocross.*

Dessa bägge stod i total särklass och skillnaden dem emellan blev två poäng.

Hallmans silver var guld värt, så tufft var det. Innan dess hade han kört hem fyra VM-guld.

När det gäller SM så delade han på guldet 1959 i stora klassen i T. 1962 vann han klassen och ensam om guldet. Så ramlade det bara på för suveränen Hallman.

Efter några års uppehåll, för pluggande till ingenjör, kom "Totte" igen 1966. För att bli världsmästare igen. Seger i tidernas hårdaste fight med exvärldsmästaren Joel Robert. Svensken åkte ihop 52 poäng, belgaren 47.

Pricken över i och avslut daterades 1967 med fjärde VM-guldet inför 100 000 fanatiska ryssar i Sovjet på kanske världens snabbaste bana.

Hallman blev stor grabb redan 1962 och tilldelades UNT:s bragdguld 1966. Han körde för UMCK.

## Damfotbollen: Vindarna svepte in från Västergötland

Fotbollen är en gammal sport, med anor från 1800-talet. Redan 1896 blev Örgryte IS svenska cupmästare. Så fortsatte det till 1925 då Brynäs IF blev mästare. Året före (1924) var IK Sirius i Cupfinal mot Fässberg (0-5). 1926 infördes allsvenskan och seriesegraren blev svenska mästare.

Men ingen fotboll fanns med på programmet när grekerna arrangerade de första olympiska spelen 1896. Inte heller OS 1900 (Paris) fanns fotbollen med. Men som extra tävling utanför programmet fick "bollsparkarna" vara med och visa upp sig. Första OS med Sverige i fotboll var 1908 i London. 40 år senare, blev det guld 1948 i London.

Med grabbar från Malmö FF som Sirius korvhandlare Knut "Åmål" Persson lirade med några matcher.

Sverige tog sedan OS-brons i Helsingfors med succéliraren Gösta "Knivsta" Sandberg på ena yttern.

Damfotboll spelades det, dock inte i organiserad form, redan på 20-talet. På 50-talet smygstartade några tjejer i Västergötland. Många minns säkert lag som Kronäng och Öxabäck, två Boråslag som stod för islossningen. Så kom Djurgården och Litslena in i bilden. Djurgården vann med 1-0 därför att Gösta "Knivsta" var domare. Från Västergötland svepte friska vindar upp till Uppland i slutet på 60-talet. Det fanns lag som Bälinge, Film, Gamla Uppsala, Rimbo, Serbia, Thor, Ullfors och Väster.

"Vilken succé" Fet rubrik i UNT. Och 500 åskådare på Fålhagen såg den historiska finalen. Med åren blev Bälinge stora i branschen med spel i högsta serien.



*IK Väster vann fyra DM på 70-talet. Här laget från 1974 stående fr v: Britt-Liss Rosendahl, lagl. Agneta Johansson, Inga-Lill Andersson, Eva-Britt Nyström, Annelie Lantz, Anny Svensson, Elisabeth Larsson och Harry Rosendal, tränare. Knästående fr v: Eva Ström, Britta Svanberg, Solweig Karlsson, Birgitta Formgren, Gerd Andersson, Agneta Mäkinen och Christina Carlsson..*

## Långdistanslöpare med höga ideal...

Någon gång omkring 1950 fick jag, genom förmedling av friidrottsledaren Göte Grahne i Morgongåva, kontakt med en man som hette Sture. Denne Sture var en mycket ovanlig man. En som skulle berätta om sig själv. Men det gjorde han inte. Den här mannen, Sture Lagerman, ville berätta mer om en man. Som hette Backman, Eric Backman.

Sture Lagerman var folkskollärare i Morgongåva. "Här har du en gammal svensk mästare", presenterade Grahne och meningen var att Sture Lagerman skulle berätta om sin tid som löpare.

Men Sture Lagerman var en anspråkslös man och ville inte tala så mycket om sig själv. Det blev mera en rad episoder och berättelser om en annan löpare – Eric Backman, en världsstjärna och tillika en bohem av stora mått. Det enda Sture med en viss humor berättade om sig själv var: hur han blivit uppkallad till rektor för folkskoleseminariet i Kalmar och där han fick en rejäl avhyvling och sträng tillsägelse.

"Sluta med de där dumheterna (det var löpningen rektorn åsyftade), det passar sig inte för en blivande lärare att hålla sig med något sånt".

Om det var rektorn ord eller något annat som gjorde att Lagermans löparbana blev kort, har inte gått att utröna. Men han lät tala om sig, när han som helt okänd vann Sleinners terräng, en stor och uppmärksam

tävling på den tiden. 1916 blev han svensk mästare på 10 000 m med tiden 32.55,2. Han tävlade för IF Gothia i Kalmar och nådde 1916 sin bästa tid på milen: 32.03,9. Svenska rekordet var 31.30,0.

För att få lite mer uppgifter om denne löpare sökte jag i Morgongåva. Det var svårt men en man som hette Elis Wikström, slöjdläraren, visste och berättade. Lagerman var inte bara personligen en nykterhetsman utan också ledare i IOGT i "Gåvan" under många år. Vidare var han scoutledare också det i "Gåvan".

Mest känd blev Sture under metallstrejken på maskinfabriken. Det fanns inget att göra, det fanns ingen A-kassa. Men Sture visste: det behövdes folk till torvbrytning i Västergötland och Sture hade gubbar i "Gåvan". På Stures initiativ åkte många med till Västergötland och tjänade pengar. Det var då han blev riktigt stor i bygden.

Berättelsen om Stures resor med Backman är värd ett eget kapitel. Berätta skall vi göra att Backman var en stor löpare med olympiska meriter. Från OS i Antwerpen 1920 och trea på 5 000 m. Tiden 15.13,2. Svensk mästare på 5 000 m 1920, 1921 och 1922. Och svensk mästare på 10 000 m 1918, 1919, 1920, 1922 och 1923. Han tävlade för två föreningar: IFK Tidaholm och IFK Göteborg. Och en stor bohem och skämtare var han men också ett föredöme som långdistanslöpare.

*Gunnar Falkenås Sportjournalist som avled 29/5 2012. 91 år fyllda.*

## Rolf Pålbrant: När cykelsporten var stor i Uppsala

Cykelsporten är tveklöst den idrott, där Uppsala vunnit de största framgångarna såväl nationellt som internationellt. Uppsalacyklisternas storhetstid sammanföll också med motsvarande högkonjunktur för stadens cykelindustri.

Det var redan på 1910-talet som flera av landets bästa landsvägscyklister värvades från klubbar i Eskilstuna, Stockholm, Västerås och Örebro till de nybildade uppsalaföreningarna Upsala cykelklubb (bildad 1906), UNI (1908) och cykelsektionen i IF Thor (1913).

UCK var för övrigt den förening som arrangerade det första Skandinaviska cykelloppet ("Skandis") 1909 som sedan pågått i obruten följd. Året därpå stod klubben som arrangör för de första svenska mästerskapen på landsväg på 10 och 100 km. Mästare på den korta distansen var UCK:aren Gustaf Eriksson. Driftig ordförande i UCK under många år var Gösta Wählander (1908-1934).

Den förste och länge den störste av det dussintal sk firmaåkare, som skulle dominera svensk cykelsport, var Ragnar "Ragge" Malm som 1911 anställdes av Josef Erikssons hop-sättningsfabrik i Uppsala. På "Jof-fes" cykel Fram hemförde "Ragge" ett otal segrar under sina 25 aktiva år, bl a elva svenska mästerskap, sex triumfer på Mälaren runt-loppet (33



*Harry Stenqvist, cyklisten som tog OS-guld 1920 i Antwerpen.*

mil med individuell start), seger på DN:s 6-dagars 1925 samt totalsegrare i Hermesloppen. "Ragge" representerade från 1917 IF Thor.

För UCK tävlade storåkare som A. W Persson, som 1913 blev svensk mästare på 10 och 100 km och på Mälaren runt, samt Gunnar Sköld, vars främsta merit var världsmästartiteln 1921.

UNI:s stora namn var Harry Stenqvist, som 1920 blev olympisk guldmedaljör.

En verklig storhetstid för Uppsalas tävlingscyklister inföll i slutet av 1920-talet, vilket inte minst var Arthur Gozzis förtjänst. I december 1927 bröt sig han och bl a Holmfrid "Storvikaren" Eriksson ur moderklubben Thor och bildade SK Fyrishof. Redan det första året (1928) blev Fyrishof landets mest framgångsrika cykelklubb, då ett 40-tal licenserade cyklister hemförde 37 individuella och 25 lagsegrar samt fem av sex möjliga SM-tecken. Det stora namnet detta år var Gösta Carlsson, Gozzis speciella skyddsling, som i de olympiska cykelloppet

tog hem en bronsmedalj och senare på året blev nordisk mästare.

Övriga framgångsrika Fyrishovare, som några år mer eller mindre dominerade svensk cykelsport, var Nils Velin, Bernard Britz, Hjalmar Pettersson, Folke Nilsson, Erik Jansson, bröderna Einar och Ivar Aspmann, Rolf Carlberg och Sven Thor.

Efter att Nymans verkstäder köpt upp först Lindblads, 1931 och senare Wiklunds i Stockholm 1939/40, blev företaget ledande i branschen. Nymans höll sig i ett tjugotal år med två tävlingsstall, Cresentakarna i Stockholm och Hermesstallet i Uppsala. Även om en och annan av Uppsalas egna åkare t.ex. Martin Lundin, Uni, (SM-1:a på 150 km 1937) och Evert Olsson (NM 1937) hade en del framgångar, var de stora affischnamnen inga från uppsalaklubbarna, utan i stället Ingvar Eriksson och Sven "Svängis" Johansson, båda Hammarby.

Först under krigsåren skulle några uppsalacyklister nå högsta elitklass, främst då bröderna Bengt och Harald "Halle" Janemar (UCK) samt Harry "Spurt-Harry" Jansson och Berndt Klefborg (Fyrishof).

Den senaste stora framgången för en uppsalaklubb var UCK:s uppmärksammade insats när föreningen under första SM-veckan i Norrköping 1946 genom bröderna Janemar och Axel Lindgren vann den första SM-stafetten samt lagpriset på 25-milen.

De år som följde handlade mycket om firmakrig mellan gula Crescent och blå Monark. Firmakriget upphörde då Monark köpte Nymans.

## Historien om en vindflöjel i Fyris

Historien om en vindflöjel i Fyrisbadet, kan det vara nåt...

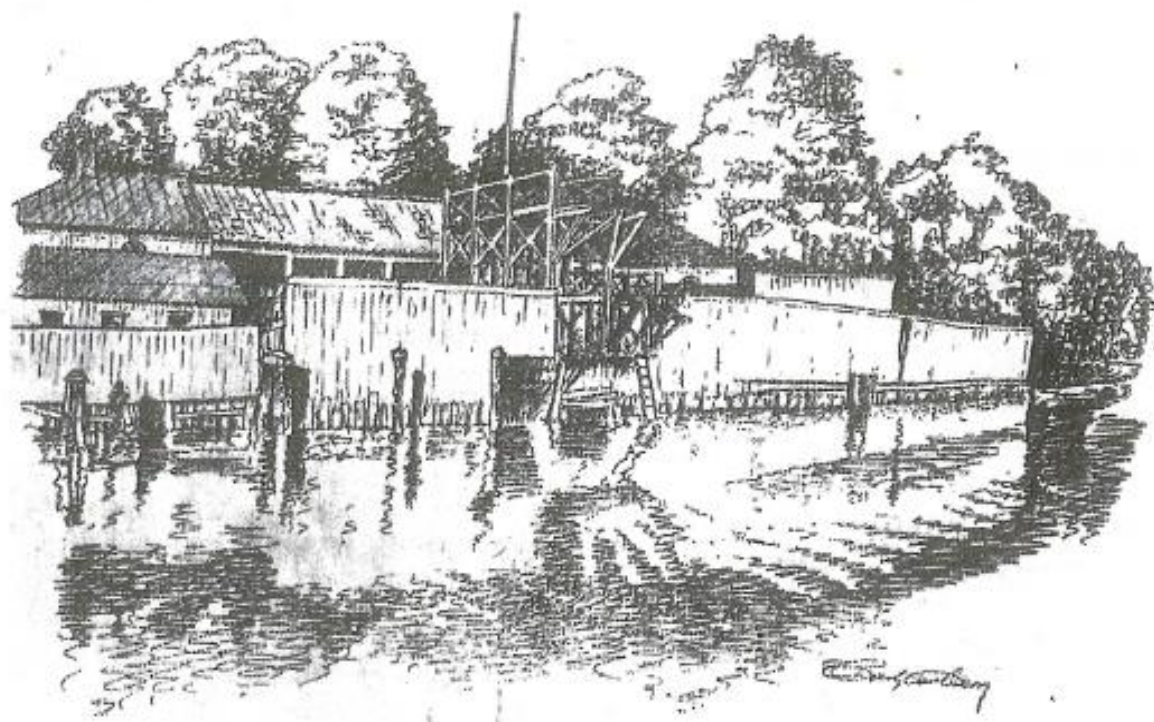
Visst kan det vara nåt. Vi saxar US-legendaren Arne Petterssons berättelse:

Den i slutet av 1930-talet bildade föreningen Gamla US-simmare arrangerade ett par simtävlingar årligen för medlemmarna. Nu var det inte fråga att tömma alla krafter då många kommit upp i åren. Nu gällde handikapp och kortare distanser. Och lite fest också. Tävlingarna genomfördes i gamla Fyrisbadets djupsump. Ofta med road publik. Sommaren sista tävling avslutades traditionellt med en enkel sillsexa med tillbehör.

Många då kända namn som Greve Carl Robert Mörner och Olle Waernborg, är huvudfigurerna i denna sanna historia.

Efter sillsexan i Fyrisbadet var det en sen timma – eller kanske rättare sagt en tidig – på väg hem. Sakta vandrande genom stan och snackande, Svartbäcksgatan upp. Det blev ett litet stopp mitt för gamla kallbadhuset, som skulle rivas. Huvudlängan stod fortfarande kvar trots att badet varit stängt i 15 år. Nu var rivningstillstånd utfärdat, rasket skulle bort! Uppe på taket satt vindflöjeln kvar. En klenod från 1857 måste räddas.

Greve Carl Robert Mörner, som i trängre kretsar nöjde sig med att vara Calle Mörner, fick fart på Olle. "Du Olle, som är ung och spänstig, du får klättra upp och hämta ner den där..."



*Det gamla kallbadhuset i Fyrisån.  
Med vindflöjeln från 1857*

Olle, som gillade snabba starter, satte fart. Inte långt mellan ord och handling den gången. Efter några ögonblick fanns flöjeln i Olles händer. Minuten senare och Olle fått markkontakt igen var dom plötsligt tre. Bara för att finna sig i armarna på en nitisk cykelberiden poliskonstapel. Som omedelbart förklarade att Olle Waernborg var anhållen, för stöld på bar gärning.

Då ingrep Calle Mörner, som nu var greve Carl Robert Mörner. Med myndig stämman talade den då reslige greven om vem han var. "Ni skall omedelbart släppa den här mannen, som har utfört en kulturgärning och är i stället värd er aktning".

Ingenting hjälpte. Olle W med cykelpolisen mot "kurrar" på Stora torget. En myndig ÖK tog emot och rapport skrevs. Saken skulle ha sin rättsliga gång som det hette. Efter förhör släpptes "boven" fri. Men vindflöjeln tog polisen i beslag.

Dagen efter stegade greve Carl Robert Mörner upp till polismästare Hans Eriksson. Polismästaren lyssnade på Mörners försvarstal. Beslut: ärendet lades ner innan det gick till åtal.

Olle W slapp undan och vindflöjeln finns i US ägo och den har beskådats på simsällskapets jubileumsutställning på Upplandsmuséet.

## Anna-Lisa Hellman ”kärningen mot strömmen” åkte Vasaloppet (1924)...

I Sunnerstabacken var Anna-Lisa Hellman en välkänd figur, men inte i Vasaloppsspåret. Den spänstige damen ville så mycket men fick göra så lite. Som att åka Vasaloppet, det var förbjudet. I mer modern tid, innan det var tillåtet för damer att köra Vasaloppet, fuskades det. På med skägg och glasögon – så kör vi.

Första Vasaloppet kördes 1922. Redan året efter började äventyren. Då smög sig en dam, Margit Nordin, gymnastiklärare från Grängesberg, in bland herrarna och åkte de nio milen från Sälen till Mora. Efter den Vasan blev det stopp för damer, ett stopp som varade till 1981 då det blev fritt fram. För alla...

Det var i tredje Vasaloppet, 1924, som Anna-Lisa Hellman kom in i bilden. Västmanlands bästa skidåkare, Gottfrid Lindgren skulle ställa upp. Nu var det så att hans syster var bästa kamrat med Anna-Lisa. Och båda tjejerna var duktiga skidåkare. De beslöt: vi åker med Gottfrid och kollar. När Gottfrid och de andra stuckit i väg fick damerna en idé. Som de tyckte var en mycket god idé.

Unisout sa de: - Vi åker till Mora, vi ska ju ändå dit! Sagt och gjort. I kölvattnet gled damerna fram på nio-milsslingan. De kom fram till Mora, vid åttatiden på kvällen. Nu berättar Anna-Lisa: Vi var vana skidåkare båda två. Jag är född i Kiruna och hade samma år flyttat till



*Anna-Lisa Hellman, som trotsade damförbudet och åkte Vasaloppet 1924.*

Köping. Det var inga bekymmer att klara av den klassiska distansen. En släde följde efter åkarna och på så sätt fick vi möjlighet att äta under de 12 timmarna. Det var ju ingen tävlingsfart och vi klarade oss bra fast vi fick ju absolut inte tala om det för någon, erkänner Anna-Lisa, den riktiga Vasaloppslegendaren.

Däremot talade Anna-Lisa om att Gottfrid, brorsan, blev 92:a med tiden 8.13,40. Det var 108 löpare som genomförde Vasaloppet.

Uppländska Idrottsminnen kan avslöja att Anna-Lisa Hellman bodde i villan på Talgoxvägen i Sunnersta. Under sin 90-åriga och mycket aktiva levnad, har hon hunnit med åtskilligt som ligger utanför det vardagliga. Hon har tågluffat ute i Europa, cyklat genom hela Sverige, tillsammans med maken Evald Norling, hon spelade fotboll så tidigt som 1926 och hon har varit ordförande i Kvinnliga Bilkåren. Klart hon kört lastbil också. Och jobbet på fysikaliska-kemiska institutionen skötte hon perfekt, i 43 år.

## "Pärken" berättar: Uppländsk idrott som jag minns den

När idrottens eldsjäl Inga Löwdin, mångårig ordförande i Upplands Idrottshistoriska Förening och dess initiativtagare bad mig berätta och skriva om uppländsk idrott kände jag mig riktigt stolt inför uppgiften.

Lennart Bodin, som mest gick under smeknamnet "Pärken", berättar:

Det började egentligen på Idrottsplatsen vid Iergroparna i Petterslund (nu Österängens IP) och idrottsföreningen Leif.

Jag kom i kontakt med idrotten under ett visst överinseende av en av Upplands genom tiderna främsta idrottsledare, Ingvar "Fille" Ottosson. "Fille" bodde närmaste granne med idrottsplatsen. Bl a började ingen mindre än OS-guldmedaljören (1948) i hinderlöpning, Thore Sjöstrand sin marsch mot världstoppen i den gamla Iergropen i Petterslund. Där Henry Östvall, senare UIF:are, med flera ordnade till löparbanor och hoppgröpar. Så kom legendariske Bertil Åström, stortränaren, som trodde jag skulle bli en bra häcklöpare. Men då höll vi till på Studenternas. Med Thorledaren Axel "Gubben" Lennqvist och UIF:s Ingvar Ottosson i spetsen.

Men som sagt ni vill väl att jag mest ska skriva om bollsporter, som bandy, fotboll och handboll. Mina sporter liksom. Jag började gå i Gamla tennishallen i slutet av 30-talet. Sedan Nya tennishallen, som vi



*Radioprataren Lennart "Pärken" Bodins glada idrottsminnen.*

sa. Vilka matcher det var där, värda att minnas. Som Uppsala Studenter, UIF, IFK och AUS. Jag såg Studenterna kvadda Redbergslid och UIF slå Majorna, två Göteborgslag som tillhörde Sverigetoppen i handboll.

Vilka fester det var att se målvakterna, UIF:s Macke Andersson, IFK:s Arne Fondelius eller Studenternas Torsten Petré. Målvakterna var så dominerande på den tiden. Så fanns utespelare som Kalle Ahlin, "Kicki" Danielsson, Åke Persson, Allan "Mille" Nilsson Bertil Åhman och Göran Pettersson, för att nämna några av många storspelare..

I fotboll minns man gärna Sirius och kvalet till allsvenskan 1968. Spelare som Hans "Tjalle" Mild, Leif Eriksson, Hasse Nilsson, "Lill-Garvis" Carlsson och Ulf Wahlqvist som gjorde det avgörande guld målet mot Landskrona i kvalet på Studenternas.

Bandyn kom tidigt in i mitt idrottsliv. Först och mest IF Kamraterna sedan Sirius. Sirius med bl a Ulf Fredin, Carl-Erik Askelöf, Tord Engstrand. Owe Eidhagen och Gunnar Åberg.

Sist och inte minst Almtuna och vintern 1962. Vilket kvaldrama till högsta serien och AIS var där.

# Rickard Sarby ritade Finnjollen

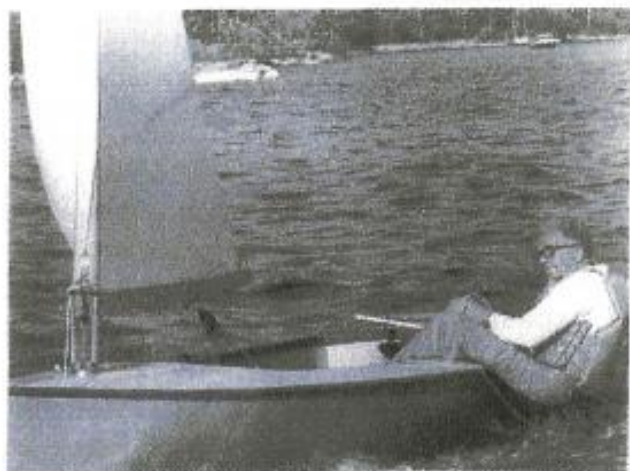
Rickard Sarby var ett stort tungt namn i seglarvärlden, Paul Elvström, dansken, ett annat. I London-OS 1948 lärde de känna varandra.

Elvström vann Fireflies, den mindre klassen, Sarby blev fyra. I Helsingfors-OS 1952 vann Elvström igen, den nya Finnjolleklassen. Sarby blev trea. Ändå var det Rickard Sarbys egen båtklass. Herr Sarby hade ju konstruerat den.

Vi börjar lite från början när Rickard Sarby skall presenteras. Han föddes i Norduppland 1912 i den lilla byn Pesarby, någon kilometer söder om Dannemora kyrka. Segling var från barnsben hans likör. Och det var på Dannemorasjön han inledde karriären. När han sedan flyttade till Uppsala blev Ekoln hans hemmabana. Han var yngst i en familj av tre bröder och en syster. Han följde sina syskon till skolan och lärde sig läsa vid fyra år innan han genomgick den då sexåriga folkskolan. Det var den formella skolutbildning han fick i sitt liv. Tidigt gick han ut i näringslivet för att stå på egna ben.

Rickard Sarby var frisör och hade sin egen salong på Kungsgatan i Uppsala (mitt för stadshuset). Efter åren och mitten på 50-talet övergav han klippandet och öppnade en hobby- och leksaksbutik (Frisko vá namnet).

Rickard Sarby intresserade sig tidigt för att få en segelkanot att plana. Han hade kanske läst Uffa



*Rickard Sarby i sista Finnjollen 1971.*

Fox böcker om planande jollar och kanoter. Redan 1938 ritade och byggde han C64 Hobby, som var den första planande segelkanoten. 1941 kom nästa C85 Happy med vilken han vann två SM. 1948 kom Sarby med Crafs, en C-kanot som bara var 4,6 meter. Drygt halvmeter kortare än de andra. Så kom Shock 1949 som byggdes i två exemplar. Den var totalt överlägsen. Sarby ritade och byggde och det rullade bara på.

I januari 1949 inbjöd Finska seglarförbundet till pristävling att få fram en liten båt för enmanssegling till olympiska spelen 1952 i Helsingfors. Sex välrenommerade och lika många skickliga småbåtsseglare utsågs. Sarby var en av de sex. Han vann...

Den lilla jollen lekte sig fram till seger efter seger, skrev finska tidningar. Finnjolen har sedan dess genomgått en fascinerande resa med stor framgång och 17 olympiska spel.

## "Sicke" Jansson bandykungen

Sixten Jansson, eller "Sicke" som var hans smeknamn, på 30- och 40-talet, var en av de riktigt stora stjärnorna i svensk bandy. Vestagrabben som bara gick över ån till sin favoritarena Studenternas. För "Sicke" bodde i kvarterat Tullgarn, på östra sida om ån mitt emot idrottsplatsen. Och det började tidigt:

- Ja, som 13-åring debuterade jag i Vestas allsvenska lag, berättar "Sicke" 80 år senare från hemmet på Löpargatan i Landskrona. Då var han 92.

Det blev nio decennier att minnas, nio mycket innehållsrika. Dels hade han i 69 år målrekordet med flest gjorda mål i en match. Det gick så många år att han nästan var trött på det där målrekordet. Men roligt var det att bli påmind.

- Visst vá det så, säger den gamle gentlemannen, då redaktören för Uppländska Idrottsminnen träffade honom på SM-finalen 1995 i Uppsala.

Men tillbaka lite om rekordet 1940. -Vi hade ett färgstarkt i Vesta. Störs-ta segern, 16-0 mot Västanfors och jag klippte in nio mål. Pål Hansen, Boltic (1995) och ryssen Sergej Obukov, Falun (1998) tangerade sedan rekordet, långt senare.

"Sicke" fick uppleva att hans rekord var tangerat. Men fick inte uppleva när rekordet slog 2009. Det tog 69 år innan Christoffer Edlund,



Sandviken, dundradé in 12 mål då SAIK utklassade Katrineholm med 22-2.

Bandy på vintern och kanot på sommaren var "Sickes" idrottsliv. På 30-talet var "Sicke" starkast i kanoten. Han var lika stor då som Gert Fredriksson blev 20 år senare. "Sicke", som paddlade för Ägir, vann 14 individuella SM-titlar.

Efter mångårig sejour i moderklubben Vesta avslutades bandykarriären i IFK Uppsala och sedan Reymersholm. Två andra storlag.

När han trappade ner bandyn blev det ishockey, i slutet av 40-talet i småländska Växjö. Sedan Tranås.

-Jag kom till Stenholm, utanför Huskvarna, gratis då jag började på ett jobb på fabriken laboratorium. Vi fick också en lägenhet och jag och min fru flyttade.

I och med flytten blev "Sicke" hockeyspelare, i IFK Växjö.

- Ja, jag träffade en gammal bandykompis, Sten Jidhe, på gatan, och jag bytte sport direkt. Spelade en säsong för Växjö och blev småländsk mästare. Sedan fortsatte det bara, i Tranås AIF.

Sedan blev "Sicke" spelande tränare i Skillingaryd. Resan fortsatte söderut, till Skåne och Landskrona.

"Ingenting går upp mot Gamla Skåne i Landskrona", som Siw Malmkvist sjöng, blev "Sickes" melodi.

I Skåne blev han golfare och en bra sådan upp i hög ålder.

# Thedde Jensen inspirerades av Edvin Wide

Trots att Tedde Jensens framgångsrika år som veteranlöpare i Uppsala Oldboysklubb – bara under säsongerna 1968-1974 blev det sex veteran-VM-titlar i långdistanslöpning – håller EAI:are styvt på att Thedde var Enköpings-löpare!

Thedde Jensen (1907-1991) är ett stort namn inom friidrotten i Uppland. År 1919, när Thedde var 12 år, kom Edvin Wide till EAI och tävlade för föreningen i tre år. Wide betydde oerhört mycket för EAI:s friidrott i allmänhet och för unge Theddy i synnerhet.

Visste du att Wide representerade Sverige vid OS i Antwerpen 1920? Under EAI:åren. För de flesta står Thedde för långdistanslöpning, men jag funderar över om inte Thedde skulle hållit sig kvar på 1 500 meter, den distans som han vann sitt första senior-DM på?

Under den första eran i EAI, åren 1926- 1942, vann Thedde 14 senior-DM för Uppland. Under de senaste åren i första EAI-epoken placerade sig Thedde bland de fem bästa i SM inte mindre än sex gånger.

Bästa SM-placeringen var 1939 på 10 000 meter, då han blev tvåa och silvermedaljör efter Thore Tillman Fagersta AIK (31.27,6). Thedde är troligen något av en rekordhållare i att ha innehaft Upplands-rekord i många år. Bertil Albertsson, UIF,



som var förste svensk under drömmilen (30 minuter) på Studenternas, tog sedan över. Men då hade det gått 13 år.

Vad sägs om:

Gren	rekordår	slogs
20 000 m	1942	1985
25 000 m	1940	1985
Timlöpn.	1943	1985

Efter denna era flyttade Thedde runt i Sverige och kom via Ärla-Fagersta och Katrineholm åter till Uppland. Då blev det Uppsala och Oldboysklubben. Långlöpningsvågen kom och då tyckte han att det var dags att satsa allt på löpning igen. "Som pensionär har man ju tid". Under tiden i Oldboysklubben radade Thedde upp segrar i en mängd veteran tävlingar, med de sex VM-titlarna som grädden på moset.

Thedde levde under devisen: En gång EAI:are, alltid EAI:are. Som

18-åring löpte han Sleipners terräng på Skansen 1925. Därför var det självklart för Thedde att 50 år senare, 1975, åter löpa loppet som EAI:are. Detta medförde att avslutningen på hans sagolika veteraninsats åren 1975-76 med ytterligare fyra titlar, kom till som EAI:are. Men även Thedde fick till slut ge sig vad gäller en löpning. Slutvinjetten var att vinna Veteran-SM i orientering för "pojkar 80 år och äldre", 1987.

*Kurt Pettersson*  
*Ur EAI:are och medlem i UIHF sedan starten 1986.*

Jag minns Thedde med vemod! Jag hade just kommit överens med honom om en intervju för vår förening och skulle ringa och avtala en exakt tid för mitt besök. Jag lyckades inte nå Thedde den dag jag ville föreslå, men fick då meddelandet att han hade lämnat oss för alltid föregående dag. Vi hade gärna velat höra honom själv berätta om sitt rika idrottsliv.

*Inga Löwdin*  
*dåvarande UIHF-ordförande.*



*Inga Löwdin får vallningstips av skidkungen "Mora-Nisse" Karlsson. Året var 1942.*

## Birger Lindell: Om Nordupplands skidhistoria...

Vi skriver 1923, startåret för skidåkning i Norduppland. Det var två strömsbergare: Bror Malmberg och John Broberg som tog initiativet.

Vid möte på Johanssons Kafé i Tierp drogs riktlinjerna upp tillsammans med Hugo Löjdqvist, Samuel "Mulle" Johansson, tierpare som de var, Erik Hermansson och Elner Ström, Söderfors, Axel Karlsson, Tobo och J A Lundmark, Örbyhus. Tävlingen handlade om: Nordupplandspropagandan med 100-talet startande i en klass.

De övriga tävlingarna kördes i Tobo och Örbyhus. Olle Zetterström, Strömsberg vann båda. Men lagpriset gick till Söderfors.

Vid tävlingar i Mehedeby 1943, under krigsåren, hade sportens breddats med juniorer, oldboys och damklasser. Samtliga åkte milen. I damklassen startade bl a systrarna Britta och Eivor Alm från Skyttorp.

Första DM-segern vann S. Ek, Strömsberg och 30 km 1936. Strömsberg har genom åren varit framgångsrikast. Jag fastnar för Tage Eriksson, skidkungen som vann nio individuella DM, samt 51 i stafett och lag. Tages främsta motståndare var Hans Josefsson och Gunnar Jansson, båda UIF, samt Fyris umeåbo, Tord Karlsson.

Skiddrottningens namn: Eleonor Eriksson, IK Rex.

## 1948 vilket OS-år. Med medaljer...

1948 var ett stort olympiaår för oss upplänningar. I London kom upplänningarna Tore Sjöstrand hem med ett OS-guld (3 000 m hinder) och Bertil Albertsson hem med ett OS-brons.

Några liknande skrällar har vi inte varit med om i några fler olympiader. OS i London var unikt.

Egentligen så var Albertssons, bronspeng bäst, han är urupplänningen född i torpet Kilkällan, någon kilometer norr om Åkerlänna i Bälinge. Och tävlande för Upsala IF då han vann OS-bronset.

Tore Sjöstrand var också upplänning men då han vann OS-guld i London tävlade han för IF Linnea i Stockholm.

Men vi börjar ändå med Sjöstrand, den fattige bondgrabben född i Danmarks kyrkby, strax söder om Uppsala.

"Den horungen vill jag inte ha något med att göra", skall fadern uttryckt det.

**Tores svar: jag ville visa "gubben" vå horungen dög till. Och tog OS-guld.**

Efter det att mamman flyttat över gårdet till Jälla började Tore idrotta som skolpojke. Som junior sökte han kontakt med legendariske ledaren Ingvar "Fille" Oltosson och blev UIF:are. Som UIF:are vann han JSM i hinder i Gävle. Slog bl a Anders Gärderuds pappa Sven Nilsson i spurten. Tidigt, redan 1936 och OS i Berlin, beslutade Tore att han skulle



*Tore Sjöstrand vinner OS-guld 1948*

bli som Henry Jonsson, ta OS-medalj. Henry, som sedan tog namnet Kälarne, var bronsmedaljör på 5 000 m. Sjöstrand tog guld på 3 000 m hinder.

Det blev för övrigt en svensk trippel med Tore Sjöstrand, Erik Elmsäter och Göte Hagström.

Bertil Albertsson, som inledde karriären för Sundbybergs IK med namnet Andersson, blev UIF:are i mitten på 40-talet. Lagom till OS

Under karriären i UIF tog han åtta SM-guld som långdistanslöpare.

-Under mina första år i jakten på att bli riktigt bra, tränade jag med Gunder Hägg uppe i Vålådalen. Hade sedan tänkt mig att ge Gunder en match, men det blev ingen match. För Gunder Hägg, som hade så många världsrekord, blev diskad.

## IFK:s historia

### ”Inte bara segrar”

Vad vore idrotten utan all vår otur, alla orättvisor, alla domartabbar, kort sagt alla härliga bortförklaringar?

Men segrarna blev många i början av förra seklet då IF Kamraterna Uppsala var en av de riktigt stora. Vintertid mest segrar. Sommartid, mest segrar men tre förluster när det verkligen gällde. I tre SM-finaler i fotboll. Tre bortförklaringar blev följden. Det vill säga tre förluster i avgörande SM-finaler.

I 1907 års SM-spel deltog storheter som Allmänna Idrottsklubben Solna eller AIK, Djurgårdens IF, IFK Göteborg, IFK Norrköping, IFK Uppsala och Örgryte IS. Vilka gäng...

IF Kamraterna från Uppsala tog sig elegant till final efter att i semifinal besegrat IFK Eskilstuna med 9-0. Nu skulle ÖIS, som dominerat svensk fotboll sedan begynnelsen 1896, få en riktig match. I finalen.

Men vid avfärden, med tåg, till finalarenan i Stockholm, saknades en spelare, högerinnern Ivar Sefve. Han hade missat tåget. Ersättare vadå?

Begreppet var okänt på den tiden. Och IFK Uppsala kom till match med bara tio spelare.

Trots detta tog Uppsala ledningen och publiken, 6 000 som inte gillade Göteborgslaget, jublade. Första halvlek slutade 1-1. Sefve, som kommit med ett senare tåg, hoppade in i andra halvlek, helt utvilad.

Men glädjen blev kortvarig. Efter två minuter tacklades Sefve väl hårt och bröt armen. När sedan Uppsala-

lagets klippa centerhalven Hasse Lindman föll offer för Örgrytes hårda spel var dagen förstörd. Under publikens buanden blev ÖIS svenska mästare igen. För nionde gången och 4-1.

IFK kom igen och ny final året efter. Denna gång mot IFK-kollegan från Göteborg. Efter 3-3 i halvtid såg Uppsalagrabbarna chans på omspelsmatch, på svårspelade Grindstugan där Uppsalakamraterna var svåra att tas med. Men i matchens sista spelminut sänktes Uppsala då Verner Jansson klippte in segermålet, 4-3.

Sedan ett uppehåll till 1911. Nu väntade final mot AIK på Råsunda Idrottsplats. Längre stod det 2-2. Så gör AIK segermålet, ur offsideläge igen. Och den här gången var det offside, enligt all press dagen efter.

Skall vi finna IFK Uppsala i någon mer SM-final, får vi förutom i bandy måste vi flytta över till handboll. För 1941 var IFK Uppsala i SM-final mot IFK Kristianstad på bortaplan. Spelplan: den så kallade ”korridoren” var trång med dålig belysning. Det var en final där Uppsalamålvakten Arne Fondelius (i glasögon) hade svårt att komma till sin rätt. Skåningarna vann med 17-8.

Och i friidrott, stafett 4 x 100 m missade IFK Uppsala ett svenskt rekord 1915 därför att otursgubben Olle Ottander tappade stafettpippen framför mållinjen.

Men å andra sidan så kvittar det – IFK Uppsala hade det gällande rekordet också.

## Inga Löwdin först ut ville avgå efter 16 år

Tioalet edsvurna män och möjligen någon kvinna fattade beslut om bildande av Upplands Idrottshistoriska Förening vid ett möte på Historiska institutionen, Uppsala universitet 16 juni 1986. Ett historiskt datum.

Till ordförande valdes Inga Löwdin, IF Thor, välkänd orienterare, skidåkare och mycket annat. Nu var hon mest känd som en mycket stor ledare. Dock var hon själv förhindrad att delta i mötet. Hon var vid tillfället med på en stor konferens på Sälens högfjällshotell.

Hur som helst, Inga och styrelsen satte fart från första början. Det anordnades idrottscaféer, värvades medlemmar och organiserades studieresor och utflykter.

Jag själv fick på okänt sätt kännedom om föreningen runt 1987 och blev beviljad medlemskap. För 29 år sedan. Däremot lät jag mig inte aktiveras. Både familjeskäl, vardaglig pendling till jobb i Stockholm och en del andra föreningsengagemang var skäl för detta. Men jag läste med intresse i alla fall inbjudningar till de aktiviteter som bjöds.

Vill minnas att den första aktiviteten jag deltog i var antingen en cafésammankomst på temat "orientering" med Sivar Nordström i Tierp, en av inte bara Upplands utan också landets bästa orienterare genom tiderna som medverkande. Eller så var det en sammankomst ungefär på temat, "när internationella orienteringsförbundet leddes



*Bernt Karlsson, mångårig ordf.*

från Uppsala. Erik Tobé hade ju varit Internationella Orienteringsförbundets förste ordförande med Inga Löwdin som sekreterare under mer än ett decennium efter IOF:s bildande.

Hur som helst, tiden gick. Medlemsantalet växte sakta men säkert. Löwdin återvaldes regelmässigt till ordförande år efter år. Föreningen blev 10 år 1996, Det firades med ett berättigat jubileum med enkel sammankomst och en första jubileumsskrift. Den blev starten för Uppländska Idrottsminnen, en publikation i enkelt kontorstryck, som under den kommande tioårsperioden kom ut tre gånger om året. Sedan något mera oregelbundet, innan den blev vad den är idag.

Jag kom efter hand att delta i lite flera idrottscaféer och lät mig efter några år också väljas in i valberedningen till årsmötet. Inför årsmötet 2002 undanbad sig Inga Löwdin, med åldern rätt – hon skulle ju fylla 85 under året – återval som UIHF:s ordförande

Kerstin Nygren, som tillsammans med mig utgjorde valberedning, gav oss i kast med uppgiften att hitta en efterträdare för Inga. Det fanns kompetenta krafter såväl inom som utan-

för styrelsen Vi kontaktade tioalet men de avböjde vänligt men bestämt att ställa sig till disposition.

Det började närma sig panik, när det bara var en vecka kvar till årsmötet och vi då inte hade något alternativ till föreningsordförande klar. Kerstin och jag överlade. Utan att gå in på några små detaljer här, så så jag mig beredd på att kliva in som ordförande, om exempelvis en sådan som Sivar Nordström, kunde tänka sig att gå in i styrelsen som vice ordförande. Kerstin var beredd att ställa upp på en sådan lösning.

Jag ringde Sivar påföljande dag och inledde med att det kanske fanns en lösning på UIHF:s ordförande-fråga trots allt. Han var intresserad av att få veta mera, varpå jag förklarade att jag själv under vissa förutsättningar kunde tänka mig att kandidera.

Och den viktigaste förutsättningen att du kan tänka dig att låta dig väljas in i styrelsen för att sedan bli vice ordförande, fortsatte jag.

Det blev tyst i luren en stund, sedan kom det snabbt och kort:

-Jag ringer dig i morgon.

Dagen efter ringde Sivar och gav besked:

-Jo, jag ställer upp!

Årsmötet ägde rum några dagar senare. Jag valdes till ny ordförande efter Inga Löwdin som avtackades och lämnade styrelsen efter en betydelsefull pionjärintsats. Sivar Nordström valdes som ny styrelseledamot. Vid styrelsens konstituering blev han vice ordförande. Och därmed kunde på sätt och vis ett nytt kapitel i UIHF:s historia inledas.

## UIHF:s styrelse 1986 -2016...

### **Ordförande:**

Inga Löwdin 1986- 2001.  
Bernt Karlsson 2002-2014.  
Sven Danielsson 2015 ->.

### **Vice ordförande:**

Carl-Göran Andrae 1986-1988  
Rolf Pålbrant 1989-1992.  
Rune Jansson 1993-1998.  
Nils Wahlberg 1999-2001.  
Sivar Nordström 2002-2003.  
Birger Lindell 2004-2011.  
Bo Westling 2011.  
Bengt Carlsson 2012 ->.

### **Sekreterare:**

Bengt Nirje 1986-1989.  
Per Jancke 1990-1998.  
Jan Andersson 1999-2005.  
Åke Nilsson 2006-2010  
Sten Johansson 2011.>.

### **Kassör:**

Hans-Magnus Gauffin 1986- 1997.  
Hilding Gullström 1998-2003.  
Olle Söderlund 2004-2010.  
Åke Nilsson 2011->.

### **Övriga ledamöter:**

Christina Gullström 1987-1988.  
Rune Jansson 1987-1992.  
Bror Pettersson 1987-1993.  
Edit Johansson 1989-1990.  
Rolf Pålbrant 1993-2010.  
Sigvard Sandberg 1993-1997.  
Hans-Magnus Gauffin 1998-2004.  
Elsie Ekedahl 1994-2011.  
Nils Ekström 2006-2009.  
Bengt Carlsson 2009-2012.  
Bo Westling 2008-2010, 2012->.  
Per-Erik Karlsson 2012->.  
Leif Wahlström 2012->.